

МОЯТА ИСТОРИЯ

Беше един прекрасен септемврийски есенен ден преди близо три години, когато на теста за бременност се появиха двете чертички. Всички бяхме много радостни, тъй като от доста време правехме планове да имаме още едно дете. Баткото беше най-щастлив от новината.

След като бременността ми беше потвърдена и от лекар, тръгнах по познатия ми вече път. Ходих редовно на консултациите, всичко беше нормално, нямаше основание за притеснения, тъй като бебчето се развиваше добре, до 21 г.с., когато си записах час за фетална морфология.

На 27.12.2012г, три дни преди настъпването на новата година взех по-големия си син, защото и той искаше да види бебо и тръгнахме към медицинския център. Очаквахме с нетърпение да ни приемат в кабинета и да видим малкото човече. Докато чакахме, видях на масичката книга за имената. Взех я и започнах да чета значението на имената, на които се бях спряла за бебо – Валентин или Виктор. След като ни приеха и прегледа започна, в един момент лекарката спря да говори за малко, след което ми съобщи, че бебето има проблем, че проблема е лицето и, че ако се роди, то, то ще бъде с вълча уста. Първото нещо, което ми каза, е че мога да го махна по медицински причини, но ако все пак го задържа имало доктор в Пловдив – проф. Анастасов. Не можеше да ми каже друго, защото тя нямала повече информация, не знаела какво се случва след това, какво се случва с тези деца.

Аз останах вцепенена, как така бебето има проблем, какво е това "вълча уста", защо трябва да го махна?. След като казах, че не знам какво е това и, че никога не съм виждала някой с такъв проблем, д-р Е.П. ми показа на компютъра си снимки на деца с „вълча уста“.

Очите ми се напълниха със сълзи, въпреки че се опитвах да ги сдържам, заради детето, но опитите ми бяха безуспешни, сълзите обляха лицето ми. Алекс, така се казва големия ми син, също започна да плаче. Легнах отново на леглото, за да продължи прегледа. Взирах се в телевизора, за да видя лицето на бебчето, но не виждах нищо. Успях да чуя само, че всичко друго е наред с бебето, останалите думи ми се губеха. Виждах, че ми обяснява нещо, но аз не бях на себе си, за да разбера каквото и да е било. След това ми даде снимките от прегледа и ние си тръгнахме обляни в сълзи.

Вървейки към колата, синът ми започна да ми задава въпроси, защо се случва на нас, защо трябва да го махна, какво ще стане сега, не може ли да не го махам, защото той много го обича и очаква с нетърпение появата му. Въпроси, на които и аз самата нямах отговори.

Не знам как се прибрахме, знам само, че карах и правех всичко автоматично. Сестра ми се обади в същия момент, защото и тя чакаше с нетърпение да мине прегледа и да разбере

дали случайно не са объркали пола на предишните прегледи, но не успях да говоря с нея, само и казах, че има проблем и затворих. В главата ми се въртяха хиляди въпроси – в какво сгреших, какво направих, за да се случи това, как може да се случи на мен, на нас, и още много, на които няхах отговор.

Прибрахме се вкъщи и малко се посъвзех. Веднага включих компютъра и написах в гугъл името на доктора, който ми беше споменала д-р Е.П. Докато чаках да се зареди информацията, ми се обади майка и отново изпаднах в неадекватно състояние, очите отново ми се напълниха със сълзи, гласът ми трепереше, не можех да и кажа по телефона, как се съобщава такава новина, плачейки само и казах, че има проблем и затворих. Не след дълго тя дойде и след като и обясних какъв е проблема, включих интервюто с проф. Анастасов, което бях открила в интернет. Изгледах ме го заедно и успях да разбера донякъде каква е тази аномалия, но не бях в състояние да асимилирам всичко чуто. Разгледахме снимки и попаднах на страницата на АЛА. Там освен снимки на аномалията имаше и снимки след извършени операции, виждайки ги се успокоих малко, но трудното тепарва ми предстоеше. Трябваше да съобщя на таткото и не знаех каква ще е неговата реакция.

Все още няхах достатъчно информация, за да мога да му обясна какво точно се случва с малкото ни бебче. Можех само да му кажа, че има проблем и, че лекарката ми е казала, че могат да прекъснат бременността по медицински причини, че все пак може да го задържим и след като се роди да го оперират.

Чакайки го, очите ми се пълнеха непрестанно със сълзи. Затворих се в кухнята, за да не ме гледа синът ми и да не го натоварвам и притеснявам, въпреки че знаех, че и той преживява тежко новината, затова че може би никога няма да види и гушине малкото си братче. Успях да прочета и събера още информация за цепката на устната и небцето, както вдействителност разбрах, че се нарича тази аномалия. По успокоих се, разбирайки, че има и други случаи като моя, че има решение и най-важното, че те имат възможността да се развиват и растат като всички останали деца.

Когато мъжът ми се прибра и ме видя в това състояние, нямаше как да не разбере, че има проблем. Беше ми много трудно да му кажа, това което бях разбрала, но въпреки всичко събрах сили и му съобщих неприятната вест. Казах му точните думи на лекарката, а именно, че трябва да решим какво да правим, да прекъснат бременността ми или въпреки установената аномалия да го родя.

След като разбра, че могат да прекъснат бременността ми, той сякаш прие това за решение, въпреки че му обясних, че има и друга възможност, че след като се роди ще го оперират и малкото ни бебче ще бъде като всички деца. Не можех да приема мисълта, че ще трябва да убия детето си, защото то вече си беше добре оформено и дишащо бебче. Тази мисъл ме измъчваше от момента, в който разбрах, че има проблем, в

момента , в който заговориха за аборт.

На следващия ден се обадох на д-р Х., която проследяваше бременността ми и ми обясних какво са установили на прегледа, изпратих и снимките, които имах и заключението на докторката. Тя ми каза да се успокоя, че това са изолирани случаи , че при следващата ми бременност всичко ще бъде наред, само че аз вече бях прочела , че няма гаранции това да не се повтори, че има семейства ,на които са им се родили по две дечица с тази аномалия.Тогавя каза ,че няма да предприемат нищо преди да се установи със сигурност аномалията и се разбрахме да отида на още една фетална морфология при друг специалист.

За съжаление най-ранния възможен преглед , за който си записах час беше след 8 дни, поради настъпващата нова година и почивните дни. Тези осем дни ми се сториха безкрайни. Вместо да празнуваме и да се радваме , че семейството ни ще се увеличи, ние всички бяхме покрусени от това, че съм изправена пред избор , който щеше да промени и бележи живота ми завинаги.

Майка , сестра ми и баба , която дойде за празниците, се опитваха да ме успокоят. Те се притесняваха , че един аборт освен психически можеше да ми навреди и физически, защото това нямаше вдействителност да е аборт , а предизвикано раждане, което може да доведе до доста по-сериозни проблеми и за мен впоследствие. Именно , че щяха да изродят моето бебе и да ми го покажат, да ми покажат моето малко бебе мъртво или дишащо за част от секундата и то да издъхне в рецете ми, не ми даваше покой. Главата ми не побираше тази мисъл и всячески се опитвах да го изтръгна от съзнанието си, ами ако се окажеше ,че всичко е нормално, как щях да живея с мисълта , че съм отнела възможността на това малко същество да расте , да се усмихва , да се радва на живота и на обичта ни.

В тези дни на чакане, усетих първото му ритниче, то сякаш усети , че става нещо и искаше да ми покаже, че е там вътре и очаква срещата ни.С всеки изминал ден все по- често го усещах и това засилваше още повече чувството ми на вина, че трябваше да избирам дали да го лиша или да му даря живот.

Успях да прочета всичката възможна информация за цепката на устната и небцето. В сайта на АЛА открих , че има родители, които са готови да споделят своя опит и преживявания. Прочетох всички визитки и си записах координатите на родителя, чийто случай беше подобен на моя, защото вътрешно аз бях взела решение, което не бях казала гласно.

Денят за втория преглед настъпи , аз отново лежах и гледах моето бебче на екрана. При влизането си нарочно не споменах , че съм била преди няколко дни на този преглед и , че са установили лицева аномалия. Д-р М. проведе прегледа без да установи аномалията, каза че всичко е нормално, че бебето се развива добре. Аз не се сдържах и казах , че преди няколко дни са ми казали , че бебето е с лицева аномалия.Тогавя продължи

прегледа , опитвайки се да установи дали наистина има проблем, но дребосъчето си криеше лицето с ръчички и единствено това я наведе на мисълта, че може да има проблем. Каза . че това било реакция на бебетата , когато имало нещо. Освен това дори и да имаше бебето такъв проблем, тя не го прие като причина за аборт , а само каза, че е козметичен дефект,с който съвременната медицина се справя успешно,че самата тя има роднина, която е родена така.

Това разбира се ми даде надежда,казвайки го вкъщи, щях да изтъкна достатъчно добра причина пред мъжа ми, че наистина не е наложително да направя аборт.

Междувременно д-р Х. успя да ми уреди и трети преглед при доц. К. в Майчин дом, два дни след вторият. И така за трети път гледахме бебчо.

Доц. К проведе доста задълбочен преглед, не се отказа и имаше търпението да изчака бебо да се обърне с лице и да установи наистина,че има едностранна цепка на устаната, не можеше да потвърди дали и небцето е засегнато, но бебо наистина имаше проблем. И тя потвърди , че всичко друго се развива правилно и че няма други проблеми. За всеки случай ми каза да отида и на преглед за сърцето му, което изследване направих по-късно и всичко беше добре.Също така въпреки, че беше късно ме посъветва да си направя и амниоцентеза, за да се изключат напълно други евентуални генетични проблеми.

Тя усети, че аз бях взела своето решение да задържа бебо. Имайки в предвид това след като излезнахме в коридора ми каза , че за целия си стаж вероятността да са извършили грешни аборти е голяма. Това още повече затвърди вътрешното ми решение , да даря живот на моето малко съкровище.

Извън моите преживявания искам да споделя нещо, което се случи по време на прегледа от доц. К. Ноложи се да стана, за да може друг лекар да използва апаратурата. Въпросният лекар едва ли не се изсмя, че ми отделят толкова време , за някаква си цепнатина. В същото време негова пациентка се показва на вратата , изглеждаше много отчаяна, той се развика, защото тя го попита няма ли как да задържи бебето си, а той без да се замисли изстреля , как ще задържиш това теле, знаеш ли колко гънки има мозъка на едно теле. Явно бебето имаше сериозен проблем, но това не е начина да го кажеш на една жена, която иска да задържи най-ценното в живота ни – нашите деца. Вътрешно много се зарадвах, че не бях попаднала на такъв лекар,останах без думи .Тя беше в моята ситуация, знаех какво изпитва , но за разлика от нея , аз можех да спася своето бебче.

През всичките тези дни препрочтах многократно информацията от форума, който бях открила . Четейки възприемах само положителното, че всичко е поправимо, дори и да имаше страничните последствия, като проблем със зъбките , говора , ушите ,аз го приемах като незначително, защото никой няма гаранция как ще ръстат зъбките, дали ще говори правилно, дали ще чува. С всички тези проблеми могат да се сблъскат и

родителите на всяко друго дете родено без цепка на устната и небцето. Докато аз изтъквах причините поради, които трябва да родя нашето дете, мъжът ми беше черноглед, той приемаше и виждаше всички негативи. Това беше и причината да уговоря час за среща с проф. Анастасов и екипа му. След като записах часа , помолех мъжа ми да ме придружи до Пловдив и да разговаряме с професора, надявах се , че след срещата решението му ще се промени. Фактът , че прие да дойде малко ме облекчи, защото наистина имаше надежда, че ще види светлина в тунела.

И така тръгнахме за Пловдив. Когато пристигнахме и ни приеха, останах очарована от отношението, което проф. Анастасов и екипа му проявиха към нас. Търпеливо изчакаха въпросите задавани от мъжа ми, аз нямах ,защото , както споменах бях изчела всичко възможно, отговаряха и обясняваха всичко подробно, не се опитваха да натрапят мнението си, казаха нещата такива, каквито са.

Имахме възможност да видим едно детенце след направени операции на устната и небцето. Когато го видях не можех да повярвам, че то е родено с двустранна цепка на устната и венеца. Беше невероятно сладко мъниче. Мъжът ми сякаш се страхуваше да влезне, когато все пак се престраши, единственото, което каза бе –„ Всички бебета като малки са сладки, какво правим като порасне?“.

Разбрах, че неговото решение не се е променило. Моите страхове бяха свързани предимно с това , да не би някой да нарани големия ми син , казвайки нещо неподходящо за братчето му, докато мъжа ми приемаше възможността бебо да се роди с всички възможни странични последствия и с неспособността да се справим с тях. Ето това беше разликата в мисленето ни, аз знаех , че ще се справим с всичко, докато той не вярваше в това.

След като излезнахме от стаята , в коридора се срещнахме с друго семейство, на което изписваха детенцето след операция на небцето. Разговарях с майката и след като запореден път затвърдих решението си тя ни каза , че всичко е в моите ръце .

Прибрахме се и аз попитах мъжа ми какво е окончателното му решение след всичко чуто и видяно , а той се хвана като удавник за сламка за думите на жената – „ всичко е в твоите ръце“. Тогава му отговорих , че ще му кажа решението си след като ми направят амниоцинтеза и излезнат резултатите. Въпреки, че знаех и усещах , че няма да има друго , че това е изолиран случай, друго щеше да го види черно на бяло.

През следващата седмица ме приеха в болницата за амниоцентезата. Трябваше да остана 5 дни, през които с доц.К всеки ден гледахме бебо на апарата за фетална морфология, за да установи дали има вероятност освен цепка на устната , да има и на небцето, но нямаше сто процентово потвърждение. И така, изминаха дните и резултатите бяха готови. Вече беше документирано , че няма други нарушения,нямаше причина за

притеснение, нямаше генетични изменения, всичко беше в норма.

По време на престоя ми направиха една презентация на детски шишета и биберони за хранене. След презентацията говорих с момичето, обясних и, че бебето ще се роди с цепка на устната и небцето и я попитах дали случайно не предлагат продукти за бебета с по специални нужди. Тогава тя ми отговори, че те не предлагат, но може да ми даде телефона на жената, която внася такива продукти и да разговарям с нея. Благодарих и, и си записах телефона.

След като ме изписаха и си взех изследванията се прибрах къщи и съобщих решението си, което бях взела много преди това. Моето бебче ще усети майчина преградка, ще ни дарява с усмивки, ще изучаваме заедно заобикалящия ни свят, ще заеме отреденото му място на този свят, ще преуодяваме всички трудности заедно.

След близо месец на изпълнени с тривога и сълзи дни и нощи най-накрая се успокоих, както и всички от семейството. Продължих да ходя редовно на консултации, бебо растеше и се развиваше като по учебник. Свързах се с родителя за контакт, на който си бях записала телефоните. Освен разговора по телефона, успяхме и да се видим, да разговаряме за всичко, което ме вълнува. Изпрати ми снимки на малкия им сладур, които показах на сина си, за да знае и да види, че неговото малко братче ще бъде като всички други дечица, че всичко е поправимо.

Успях да разуча в кои болници има обучени сестри за оказване на първи грижи при такива случаи и бях много радостна да разбера, че имаше такава в болницата, в която бях избрала да раждам. Записах си телефона и, и малко по-късно се свързах с нея. Разговаряхме и тя ми каза, че все още работи там, ако имам въпроси мога да разговарям свободно с нея и при необходимост да се видим преди раждането.

По стечение на обстоятелствата един месец преди раждането се наложи да ме приемат в болницата. Колкото и неприятно да бе това за мен, все пак ми даде възможност да разуча обстановката, тъй като този път бях решила да не раждам с определен екип. Запознах се с медицинския персонал, информирах ги, че бебо е с аномалия. Само една лекарка реагира остро на факта, че съм решила да го родя, но след това не каза и дума повече.

Видях се и разговарях със сестрата, която беше обучена да оказва първи грижи за родени дечица с цепнатини на устната и небцето. Споделих и, че се притеснявам от това как ще се захрани бебо след раждането, тъй като бях прочела, че в много от случаите ги захранват със сонда, без да са опитали да ги захранят нормално. Тя ми отговори, че сонда поставят само след като наистина са убедят, че бебето не може да се храни с биберон, което ме успокои. Също така я попитах дали предварително трябва да нося от специалните биберони и дали ако се наложи ще допуснат да влезне специалист по храненето, защото се оказа, че тя не е в неонатологичното отделение. Каза

ми , че не винаги тези биберони са необходими , затова да не избързвам , а да изчакам бебето да се роди и , че няма да има проблем да дойде външен специалист. Много се зарадвах на всичко чуйто и останах доволна от направения от мен избор на болница.

По време на престоя си се запознах с една майка, която след като се опознахме и разбра за проблема на бебо сподели, че има детенце, което е получило почти неизлечимо увреждане вследствие на лекарска небрежност и въпреки, че са я убеждавали да го остави , тя си го е взела и се е борила да оцелее макар, че то никога не ще може да живее без нейна помощ. Това ме накара да се замисля, че в много от случаите при каквото и да е проблем , дори и незначителен за израждащите единствения вариант е или да прекъснат бременността или да накарат родителите да се откажат от своите рожби. Това ми даде още повече сили и увереност , че ще мога да се справя с всичко, което ми предстоеше, защото от това , което бях изчала знаех, че няма да ми е лесно в първата една година от раждането на бебето, а вероятно и след това.

Времето напредваше , дните минаванаха неусетно. Свързах се с вносителката на бибероните за хранене, обясних и какво ми предстоеше. Тогава и тя ми каза да не избързвам с покупката на нещо, което можеше да се окаже, че няма да ми свърши работа, че при необходимост, те ще ми доставят биберони и шишета в болницата.

Тъй като раждането ми бе планирано секцио – по медицински причини, броях часовете до приемането ми в болницата, до момента , в който щях да видя моето малко съкровище, да чуя рева му и да разбера , че е живо и здраво, дали цепнатината е пълна или е само на устната.

На 13.05.2013г. рано сутринта ме приеха и няколко часа след това се роди моят малък юнак - Валентин. Дилемата за името – Валентин или Виктор , отпадна в момента , в който разбрах , че бебо ще се роди с проблем. Валентин беше името, което според мен щеше да му предопредели по-лека съдба - да е силен и здрав, да създава лесно приятелства, да се адаптира във всяка една ситуация и др.

След като изрева, аз се разплаках от вълнение и тогава анестезиоложката ме попита , защо плача , след като аз сама съм избрала да го задържа. Отговорих и ,че това не е причината поради , която плача, а че е от радост и вълнение, което изпитах и при първото си раждане. Показаха ми го и първото ,което ги попитах е дали небцето е засегнато, а те ми казаха, че от това което се вижда е засегната само устната и ,че ще могат да ми кажат със сигурност едва , когато го види лицево – челюстният хирург.

След това ми дадох телефона да се обадя на таткото и ми казаха, че той може да го види за няколко минути, след като го изкъпят и измерят. Бях много щастлива и спокойна. След като приключиха с операцията ме прехвърлиха в реанимация,

обадих се на мъжа ми и той ми каза ,че е видял бебо, че бил много сладък и , че му е направил снимки, които ще ми изпрати, защото аз от вълнение и сълзите не успях да го видя добре, а и беше ревящ.

Привечер ме изненадаха, когато доведоха бебо, да го видя. Не очаквах, защото знаех , че след секциото срещата ни щеше да бъде не по-рано от 24 часа. Сестрата даже ми го сложи в ръцете и аз най-накрая можех да го прегърна и целуна. Каза ми, че все още не го е видял хирург, но веднага след като това стане , ще ме информират. Остави ми го само за 5 мин., но те бяха достатъчни , за да разбера каква грешка щях да направя ако бях допуснала да отнемат живота му.

На следващия ден ме раздвижиха и ме прехвърлиха в нормална стая. След като се обедиха , че мога да се движа сама, ми донесоха и бебо. Зарадавах ме , че е засукал биберона и може да се храни без да му слагат сонда и без специален биберон. Това означаваше, че той ще бъде неотлъчно при мен, нямаше да е под специално наблюдение. Също така ми съобщиха, че според хирурга цепнатината е само на устната, което ме облекчи, въпреки че аз бях подготвена за възможно най-лошия вариант – пълна едностранна цепка. Беше ни споходило по-малкото „зло“.

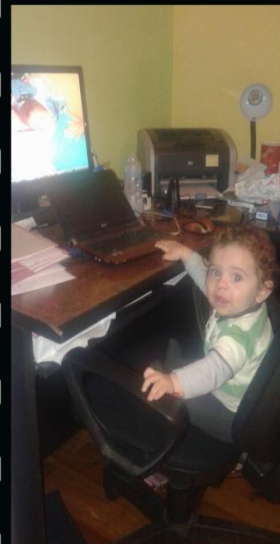
След като беше отново в обятията ми , знаех, че заедно ще преодолеем всяка предстояща ни трудност. Гледах го и му се любувах, но същевременно забелязах, че венеца не е оформен правилно, че има нещо нередно. Затова се обадих на екипа в Пловдив и ги помолих да ни приемат и да го прегледат веднага след изписването ни. Имах късмет, че изписването ни беше в петък, когато беше и деня за консултации при проф.Анастасов.

Помолих персонала , ако е възможно да изпишат първо нас и да подготвят всички необходими документи възможно най-бързо, защото излизайки от отделението трябваше да пътуваме за Пловдив и те проявиха разбиране.

В деня на изписването всичко беше подготвено и по-възможно най-бързия начин се отправихме към Пловдив. Въпреки, че пътувахме бързо не успяхме да се срещнем с проф.Анастасов, но ни чакаха другите специалисти от неговия екип. След като пристигнахме и ни приеха, прегледаха бебо и установиха, че цепнатината е засегнала и венеца. И така , окончателната диагноза беше дясна едностранна цепнатина на устната и венеца. Обсъдихме предстоящата операция , дадоха ни списък на документите и изследванията, които трябва да представя, когато настъпи момента за операцията и се разбрахме да се обадя един месец преди навършването на трите месеца да запиша час за операцията.

Тръгнахме обратно за София и когато се прибрахме ни бяха устроили малко семейно тържество. Всички бяхме много щастливи и доволни , че нещата се бяха развили по възможно най-добрия начин.

Дните минаваха, малкия ни герой растеше , хранешеше добре и наддаваше, въпреки , че имаше моменти, когато

храненето продължаваше повече от час. Но този час беше най-хубавото , тъй като двамата се усещахме взаимно, опознавахме се и мислите и чувствата ми бяха само за него. Може това да звучи егоистично, но таткото и баткото също бяха изцяло отдадени на бебчо в свободното си време. Баткото ми беше пръв помощник и не даваше и гъг да издаде дребосъка. Веднага щом заплачеше го взимаше и го гушкеше. А той плачеше доста често тъй като, заради цепнатината заедно с храната поемаше и повече въздух , който предизвикваше много силни колики.

Страховете ми, затова как баткото ще приеме малкото си брадче бяха неоснователни, той го обикна в момента ,в който го видя. Канеше приятелите си вкъщи , а те по никакъв начин не показваха , че виждат проблема. Един ден само едно от момчета ме попита, защо устичката му е така и аз му обясних. Въпреки това, всички бяха очаровани от него особено от големите му сини очи и казваха , че е голям сладур , заиграваха се и с него, не го игнорираха.Излизахме на разходки без притеснение, толкова много свикнахме с цепнатината, че не можехме да си го представим по друг начин.

Настъпни момента за неговата промяна. Тръгнахме към Пловдив един ден преди операцията.Леля ми настоя да ни придружи, въпреки, че аз и казах да не идва, защото нямаше къде да остане да ноцува. Вътрешно почувствах облекчение, че няма да съм сама докато чакам да приключи всичко,че все пак ще има близък човек до мен, който да ми вдъхва по-голяма увереност.Привечер ни приеха в отделението. Вечерта , въпреки че знаех , че всичко ще мине добре ме обвзе някаква тревожност . Заспах трудно, гушкайки моето малко съкровище. На сутринта преди операцията дойде да ни види проф.Анастасов , обясни ми какво следва и, че неговата операция ще е втора, че всичко продължава около час и половина два.За последен път виждах малкото му лице в това състояние. Чудех се как ли ще изглежда след лекарската намеса, голяма ли ще е промяната, ще може ли да се храни веднага, защото не беше ял повече от 8 часа, а той не беше от тези бебета, които чакат , докато им дадат млякото, започваше да реве точно на минутата, когато трябваше да се храни. За моя изненада той сякаш не изпитваше глад. Лежеше спокоен и си играеше с ръчичките. Четях любимата му приказка за Питър Пан. Много се забавляваше , когато изговарях името на Тинкърбел.

И така часът настъпни, отведоха го в операционната и започна голямото чакане. Времето минаваше бавно, за да се разсея предложих на леля да слезнем в кафето и да изчакаме там. Напрекъснато гледах часовника и , когато измина час и половина се качихме отново в стаята. Малко след това операцията приключи и доведоха моето мъниче. Преместиха го на леглото и , когато го видях не можех да повярвам , че това е моето малко бебче. Изглеждаше невероятно.

За съжаление радостта ни беше краткотрайна,изведнъж от устичката му започна да тече кръв, която се увеличаваше

започна да се дави. Уплаших се много, веднага извиках сестрата и тя заедно с младия лекар дойдоха, прегледаха го и видяха, че някои конци са изпуснали. Започнаха да го аспирират, за да не поглъща кръвта. Казаха, че трябва да го зашият и го отведоха отново. Трябваше обаче да изчакаме да приключи друга операция.

Останах в стаята обляна в сълзи, и треперееща, дали този път всичко ще е успешно. Казаха ми, че ще го върнат след около час и ние решихме да излезнем на чист въздух. Нямаше какво да направим освен да чакаме. Въпреки, че знаех, че съкровището ми е в най-добрите ръце, чувството на безпокойство не ме остави. Бях благодарна, че леля не се отказа да дойде с мен, защото не бяхме сами, тя ме успокояваше и ми помогна в тези трудни мигове. Върнахме се в отделението, точно, когато извеждаха бебо от операционната. Поставиха го на леглото, изглеждаше спокоен, заради упойката. Още беше под въздействието и. Изглеждаше умаломощен. В момента единственото, което ме интересуваше беше това той да се съвземе, да видя блясъка в големите му очички.

Не след дълго излезна от упойката и за моя изненада, това мъничко човече ме дари с най-прекрасната си усмивка. Не знам как намери сили затова, но аз бях невероятно щастлива. В този момент той беше моя герой, не показва по никакъв начин, че изпитва болка. Беше невероятно спокоен. Приготвих му млякото и той го изпи за секунди, само за няколко секунди. Смукателния му рефлекс се беше възстановил, не правеше усилие да суче. Отново ме дари с прекрасната си усмивка и не след дълго заспа. Сега всичко беше наред, всичко приключи успешно и аз се радвах на едно напълно здраво бебче. Не можех да отделя очи от него, той беше толкова различен. За няколко часа се беше преобразил, толкова много бях свикнала с облика му и го бях приела така, че все едно не гледах своето дете.

По-късно проф. Анастасов ни посети, за да види как се чувства мъника. Обясни ми какво точно са направили, че освен операцията на устната са възстановили доколкото са могли и венеца, насочили са двете половини една към друга, за да се съединят при растежа му и, че при необходимост следващата интервенция ще бъде най-вероятно, когато малкия стане на три годинки. Нямаше повече неприятни изненади и ни изписаха по живо, по здраво. Обясниха ми какво трябва да правя у дома и, че след месец трябва да дойдем на консултация.

А вкъщи всички ни очакваха с нетърпение. Посрещнаха ни и, когато го видяха в действителност, останаха изумени от неговата промяна. Баткото малко по трудно го възприе, даже в началото казваше, че преди е бил по сладък, но всичко с времето си. Човек така е устроен, че да се напасва и да оцелява във всяка една ситуация.

След месец отидохме на консултация и всичко се развиваше нормално, отново ни дадоха напътствия, затова как трябва да се грижим и да почистваме оперираното място, разбрахме се, че трябва да го видят отново след навършване на

годинка и се прибрахме.

Времето минаваше неусетно и малкия растеше много бързо. Започна да сяда, да се изправя и да се предвижва сам , да казва първите си думи. Започна с мама, тати, баба, бати и до годинка вече изговаряше правилно всяка една чута дума, даже се научи до брой до 10. Преди годинка проходи , а малко след това започна да съставя и прости изречения. Говора му беше ясен , чист и разбираем.

Малкото ни съкровище се променяше с всеки изминал ден, оперираното място също. Ноздричката му ту се изравняваше с другата, ту падаше леко надолу. Устничката му от едната страна остана леко по-нагоре, но нас това не ни притесняваше, защото всичко е поправимо.Порастанаха му всички зъбки. Горните са леко кривички, но с шина че има най-прекаската усмивка на света.В цепнатината на венеца има зъбче, но то не порасна, защото най-вероятно няма костно вещество от, което да се храни.

След навършване на годинка се срещнахме отново с екипа на проф.Анастасов за консултация. Казаха, че ще се наложи лека корекция и, че ще я направят когато оперират венеца.

И така малкия ни герой продължава да расте и да ни радва. Вече е на две годинки. Той е едно много будно , живо и любознателно дете, нищо не му обягва от поглед. Сега му предстои прием в яслата и притесненията са ми като на всяка майка, как ще приеме раздялата с мен, ще свикне ли бързо с новата обстановка и други такива.

Наскоро прочетох едно писмо на едно дете към неговата майка. Цитирайки го искам да изкажа своите най-искрените благодарности на всички, които бяха съпричастни към нашата болка и страдание и ни помогнаха да преминем и преудолеем това изпитание.

Искам да се обърна към онези , на които им предстои да изминат нашия път, че не са сами , че има хора, на които могат да разчитат и да се доверят, да не се затварят в себе си и да страдат, а да приемат поднесеното им от живота като поредното изпитание, което ни прави по-силни духоми ни извисява .

Мила мамо,

Знам, че не ти е лесно... ала искам да ти разкажа нещо, което може би още не знаеш.

Преди да се сдобие с тяло, всяка душа вече знае какъв път трябва да извърви - така и аз знаех, че ще се родя, за да придобия определен опит. Ти знаеше ли?

Има повече и по-малко извисени души, затова недей винаги да се доверяваш на онова, което ти изглежда най-логично... не е точно така. Изборът да се родиш и да изживееш едно особено съществуване - нека го наречем "трудно", - е тежък и мъчителен. Но той е избор на обич и само много чувствителни и извисени души могат да си позволят да го направят.

Не можеш ли да си го обясниш? Права си, не е лесно да се разбере, не всичко е толкова просто. Но повярвай ми, не физическата изява има значение... и ти знаеш, че моята душа е чиста и прекрасна - това е истински важното и ти го разбра още като ме взе в прегръдките си за първи път...

Всъщност, всеки от нас сам избира родителите си - и аз ви търсих и намерих, това е толкова хубаво! Трябваше да съм сигурна, че ще бъда безрезервно приета и обичана, трябваше да намеря две такива души, прекрасни... като вас двамата с татко.

Надявам се, че ще ти достави удоволствие да разбереш, че изпълняваш една висша мисия, която не е за всеки, която ти е поверена от Небето. Знаеш ли, някои майки - ти не си от тях, това го знам - изживяват зле този опит, това познание. Те го приемат почти като наказание и

не осъзнават, че за едно същество, притежаващо големи способности и любов, е награда да придобие толкова деликатен и понякога мъчителен опит. Той може да дари множество неповторими, неописуеми моменти, ... аз и ти ги познаваме - нали, мамо? Те не могат да се предадат с думи, а само да се почувстват с помощта на емоциите... или чрез ефирните енергии, които си разменяме.

Мамо, как бих искала да успееш да разкажеш за това на всички онези хора, които пренебрегват танца в нашите различни съществувания... Е, засега няма значение - достатъчно ми е, че съм го предала на теб това, което дълбоко в себе си ти вече знаеше... просто исках да дам потвърждение на твоята интуиция. Ние всички сме същества от светлина, които от време на време слизат на Земята, за да научат поредната "страница" от уроците си.

Нашите две светлини толкова си приличат, че се разпознаха - ти си родена, за да ме чакаш и аз дойдох така, както беше писано (с една писалка със златно мастило).

Прегръщам те, мамо - благодаря ти, че си такава, каквато си и ми даваш цялата си любов. Не се притеснявай, ти вече разбираш всичко - имай ми само поне толкова доверие, колкото имам аз в теб и тогава ще продължим нашия танц, с нашата музика, която ангелите са създали специално за нас.

Обичам те, обичаш ме... обич е отговорът за всяко нещо!

Подпис:

Твоео Дете

Източник: Откъс от книгата "Здрави и щастливи деца чрез терапията на д-р Бах с цветовете на растенията"